

den. Det er en Lov, som er givet den 3die Marts 1860, og som handler om Løsgænger og Betleri. Naar jeg med den højtærede Formands Tilladelse tillader mig at læse den første Paragraf op, ville De forstaa, hvilken Magt Politimesteren i Forvejen har over Folk, som ere i den bedrøvelige Stilling at være uden Arbejde eller som „strejfe arbejdsløse omkring“, som det hedder i Loven. Denne § 1 lyder saaledes: „Den som strejfer arbejdsløs omkring uden at kunne oplyse, at han er i Besiddelse af Midler til sit Underhold, eller at han i det mindste søger loyligt Erhverv, bliver som Løsgænger at anse med Straf af Fængsel paa Vand og Brød. Hvor Tvangsarbejdshuse ere indrettede, kan i Stedet for Fængsel paa Vand og Brød Arbejde i disse idømmes, saaledes at 6 Dages Tvangsarbejde anses lige med 1 Dags Fængsel paa Vand og Brød.“ Den, der strejfer arbejdsløs omkring uden at kunne oplyse, at han er i Besiddelse af Midler til sit Underhold, han er efter denne Paragraf fuldt ud i Politimesterens Haand. Dette, at han skal kunne oplyse, at han i det mindste søger loyligt Erhverv, er en Skønssag, som en forfaren Politimester meget let skal kunne komme uden om. Forholdet er dette, at Politimesteren med den Magt, han har i Øjeblikket, kan tage den arbejdsløse Svend, som gaar paa Gaden eller Vejen, og indsætte ham i Tvangsarbejdsanstalten, og saa kommer han med det samme ind under de Straffe, Ministeren foreslaar i sit Lovforslag, idet Ministeren jo ikke undtager nogen, men bringer hele den Befolkning, der findes inden for Tvangsarbejdsanstalten, ind under Lovforslaget, altsaa i dette Tilfælde baade den, der antræffes strejfende arbejdsløs omkring, og den, som betler.

Det er noget, jeg ikke paa nogen Maade kan være med til, og jeg kan derfor fuldt ud tiltræde det Forslag, som er fremkommet fra de ærede Medlemmer for Københavns 3die Valgkreds (A. Christensen) og 4de Valgkreds (Philipsen), men det forekommer mig dog, at dette Forslag ikke er ganske betryggende. Naar det siger, at Lovforslaget kun maa anvendes mod de Tvangsfanger, der indsættes efter Lov af 11te Maj 1897 om Vold mod sagesløs Person, kan det tænkes, at en nidkær Politimester kunde anvende den sidste Lov imod andre end de saakaldte Bøller. Det kunde ske, at en arbejdsløs Mand, som kom til at forgribe sig eller paa anden Maade vakte Politimesterens Mishag, kunde med god Villie blive bragt ind under denne

Lovs Begreb og saa med det samme gled ind under det Lovforslag, her foreligger. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at der i Ændringsforslaget Nr. 3 efter Ordet „indsatte“ tilføjes „dog ikke første Gang“, for at det kan være klart og tydeligt, at de Mennesker, som Bestemmelserne kunne anvendes paa, kun blive de, som man benævner Bøller, og som der maaske ikke er noget andet Udkomme med. Jeg anbefaler dette lille Underændringsforslag til Tingets Velvillie. Naar det tilføjes, kan Loven maaske blive nogenlunde god, men uden at der tages saadanne Reservationer over for dette Lovforslag, finder jeg det aldeles uforsvarligt, om vi her ville lade dette Lovforslag passere.

Justitsministeren (Goos): Med Hensyn til de allerfleste Ændringsforslag maa jeg meget indtrængende fraraade, at Tinget vedtager dem. Tvangsarbejdsanstalten kan ikke være uden de fornødne Midler til at kue Opsætsighed, Vægring ved at arbejde og andre grove Forseelser imod den disciplinære Orden. Den kan lige saa lidt undvære dem som nogen anden Strafanstalt, thi Tvangsarbejdsanstalten er i almindelig Forstand en Strafanstalt, ikke en saadan Strafanstalt som Tugt- og Forbedringshuse, men i samme Forstand som Arresthusene og Fængslerne, og lige saavel som selve Tvangsarbejdsanstalterne have været det lige fra deres første Oprettelse i 1799. Man vil ogsaa lægge Mærke til, at ingen bliver indsat i dem uden efter Dom med Undtagelse af Fattiglemmer, som efter Fattiglovgivningen straffes af Fattigvæsenets Bestyrelse. Løsgængere og Betlere indsættes ikke i en Tvangsarbejdsanstalt uden efter Dom; det er inddømte Fanger. Dette at man ikke i nogen som helst Strafanstalt kan være uden de fornødne Midler til at kue Opsætsighed, og hvad hermed hænger sammen, følger af sig selv, thi ellers er Straffen paa en Maade betydningsløs, og man kan ikke, saaledes som det sker i andre Anstalter, arbejde paa at forbedre. Det staar ikke i Modstrid med, at man ved alle Strafanstalter tillige tilsigter Forbedring, at man over for dem, der ikke ville lade sig forbedre, men som bryde Ordenen, anvender disciplinære Midler. Saaledes er Forholdet, og maa det til enhver Tid være. Nu stiller det sig saaledes, at de Midler, som Fattigloven af 1891 giver til at haandhæve Disciplinen inden for Tvangsarbejdsanstalten, have vist sig utilstrækkelige, navnlig efter at Voldsfangerne efter Loven af 1897 ere